

A világsikerű Quicksilver folytatása!

Brimstone

fine
selection

CALLIE HART

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

CALLIE HART

Brimstone

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Előszó

Kingfisher

AFARKAS SOKOLDALÚ TEREMTMÉNY.
Alkalmazkodik.

Ha farkában él, része valami nála nagyobbak. Megvan a maga szerepe, helye a rendszerben. Farkában lenni biztonságot jelent.

De a farkas képes egyedül is túlélni.

Az éjféli erdő dermedt csöndjében, ragadozóktól körülvéve, árnyéként suhan a fák között. Menedéket lel a sötét zugokban, miközben becserkészi a zsákmányát.

Kivár az ellenségeivel, és csak azután mar vissza, ha ők támadtak...

Főleg, ha istenkard van a kezében.

Készen álltam, amikor a vámpír megjelent. Akár egy kísértet, úgy követett Ammontraíeth visszhangos folyosóin, mióta kiléptem Saeris szobájából. Éreztem, hogy ott van, hogy meglapul a távolban. Várt.

Az élők észlelése nem igényel különösebb képességet. Akadnak, akik évszázadokat töltenek azzal, hogy megtanulják elrejtetni az érzéseiket. A tündék között ez az előny kifizetődő: meg kell védeni a gondolataidat, a lelkedet. De bármilyen erősen is képes valaki önuralmat gyakorolni, a teste mindig elárulja. Ez elkerülhetetlen.

Az érzelmek átszínezik a vért.

A boldogság.

A harag.

A bánat.

A vágy.

Mindegyiknek saját energiája van. Egyfajta rezgése. És saját illata. A tündék folyton apró jeleket adnak ki magukból, bármilyen jól is leplezik az érzéseiket.

Az emberek illata pedig olykor mindent áthat. Ők *nem tudják* megzabolázni az érzéseiket. Mindent nyersen élnek meg, nyíltan, nem gondolva arra, mit vált ki ez azokból, akik finomabb érzékekkel rendelkeznek.

A holtakkal más a helyzet. Szívverés híján a vérük fekete, természetlen sűrűséggé válik az ereikben. A Sanasroth-udvarba tartozók csak akkor árasztanak magukból illatot, ha nemrég táplálkoztak – akkor is csak azért, mert az áldozat vérében még ott vibrál az élet utolsó szikrája, és vele a halál előtti érzelmek lenyomata. Mint ölelés után a másik parfümjének az emléke.

Egy órával ezelőtt még a petrichor illata kavargott a fejemben, miközben a társam mellett ültem, élveztem a hangja árnyalatait, ahogy kérdések özönével bombázta Talt a Vér-udvarról. Amióta felébredt, hajthatatlan – mindent érteni akar, felkészülni, készen állni arra, ami ránk vár. A terünk alapjai már megvoltak, és Saeris tudta, milyen szerepet kell betöltenie... de ideges volt. Ahhoz képest, hogy néhány napja még ember volt, már most elég jól kordában tudta tartani az érzéseit. Csakhogy az én szaglásom élesebb az átlagnál. Éreztem a bizonytalanságát. Olyan volt, mint a forró kő illata eső után.

Épp Saeris illatát élveztem, elmerültem benne, amikor megcsapott az a *másik* szag.

A vámpír nyilvánvalóan hatalmas mennyiségű vért fogyasztott, mielőtt elrejtőzött Saeris sötét szobájának mélyén.

Elnézést kértem, majd kiléptem a folyosóra, és elindultam, hogy megkeressem a rothadó bűz forrását.

Két szinttel lejjebb, a Fekete Palota mélyére vezető úton találtam rá – pontosabban nem is én, hanem a pengém.

A vámpírférfi gyönyörű volt. Amikor még élt, talán átlagos arcvonásai lehettek, olyan bőrrel, ami egy idő után elernyed és megfakult volna. De a halál megőrizte. Tökéletesnek. Magas járomcsontok. Nemes sasorr. A szeme valaha talán kék volt, most azonban kísértetiesen, opálosan

fénylett. A felső ajka felhúzódott, csontfehér agyari megvillantak, szája meglepett „ó” formába torzult. De mielőtt alkalma lett volna megszólalni, a tekintete lefelé siklott, és csodálkozva nézte, hogy Nimerelle a markolataig merül a mellkasába.

– Tönkretetted a bársonyt... – hörögte.

Valóban, az istenkard pengéje hét centi hosszan szakította fel fekete bársonymellényét. Sajnálkozva megvontam a vállamat.

– A gyilkolás kellemetlen velejárója – sóhajtottam. – Az ellenfél ruhája ritkán ússza meg épen. De te ezt úgyis tudod, nem igaz?

Halálvirág nyílt ki az inge elején, feketén, akár a tinta. A rohadék még így is sértett képet vágott, ahogy rám nézett.

– Igen... ismerős probléma – lehelte.

– Többet nem kell aggódnod miatta – nyugtattam meg.

Már azelőtt tudtam, hogy nem harcolni jött, mielőtt kilépett az árnyak közül. A Fekete Palota többi lakója mélyen aludt – neki sem lett volna szabad ébren lennie. Ez a vámpír, a díszes öltözetében, gyomrában ártatlanok vérével, valami olyasmit keresett, amit nem érdemelt meg. Valami olyat, amit csak én adhattam meg neki.

Megbotlott, próbált belém kapaszkodni, de a keze már hamuvá porladt. Amikor megszólalt, hangja száraz volt, mint a sivatagi szél.

– Sajnálom. Egyszerűen nem tudtam... szembenézni...

A nappal?

A tűzzel?

Tűz nem igazán volt ezen a helyen. Egy vámpír száraz rőzseként lobban fel, ha lánghoz ér. Ammontraíethben a kandallókban is csak éjvilág égett. A fáklyákban is. Ez a szánalomra méltó alak talán még egy gyufát sem talált volna. És egyébként is, ki vágyrna ilyen végső halálra? Ez nem egy könnyű út. Fájdalmas. Túl színpadias.

A hamuvá válás jobb.

Kegyes voltam vele.

– Megmentettél attól, ami... lettem – lehelte.

A tekintetéből hála áradt. Megkönnyebbülés.

Közelebb hajoltam, hogy minden szavam elérjen hozzá, miközben a teste fokozatosan oszladozott.

– Nem érted teszem. Azokért, akiket felfaltál. Élvezd a poklot, vérszívó! A megváltás reménye, amit tőlem remélt, szertefoszlott a szemében.

– Ugye tudod... hogy el fogják pusztítani őt? Ezt... előre látták. Ez az udvar elbukik... vele együtt.

Ajka eltorzult. Hogy megkönnyebbült mosolyra vagy megvető gúnyra, nem tudtam eldönteni.

– Saeris biztonságban van – vágtam rá. – Nem hagyom, hogy bármi történjen vele!

A vámpír azonban csak röhögött. Rekedt, köhögős, ugatásszerű nevetés volt. Álla porrá omlott. Aztán a teljes arca. A hangja megrepedt, szilánkokra hullott, ahogy a torka is elhamvadt. Mire agyari kiszakadtak a koponyájából és kihullottak a szájából, már nem nevetett többé.

A vámpír szétporladt – már nem volt többé vámpír. A fogai a kövön koppantak – *kopp, kopp!* –, aztán pattogva legurultak a lépcsőn, ami Ammontraíeth gyomrába vezet.

Kopp...

Kopp...

Kopp...

A Fekete Palota hatalmas. Nem is számoltam, hány előkelő vérszopót küldtem át a túlvilágra, mióta idekerültem. Kezdetben minden sötét obszidiánfolyosó végén ott lapult Malcolm egyik-másik gyereke – vonzotta őket a vérem hője. De hamar belátták, hogy sem az istenkarddal, sem azzal, aki forgatja, nem bírnak. Most még alszanak, de nemsokára felébrednek. És ha van eszük, akkor elbújnak.

– Áh! Végre... megvagy!

A vörös hajú alak a lépcső alján állt, lihegve, kifulladásra. Lenézett, szemöldökét felvonta, amikor meglátta a lábánál megálló vámpírfogakat, de nem szólt semmit. Rám emelte a tekintetét.

– Velem kell jönnöd... siess!

– Nem lenne szabad elhagynod a lakrészedet, Carrion.

A hang furcsán terjedt azon a helyen. A levegő sűrű volt, mintha lát-hatatlan zümmögés feszült volna a bőrnek. A szavaim tompán hullámzottak, de azért eljutottak a csempész füléig. Ő csak bosszúsan sóhajtott egyet, majd elindult a lépcsőn felfelé, de én már visszafordultam arra, amerről jöttem.

– Én is szívesebben bezárkóznék most, hidd el – lihegte. – De... alko-nyodik. A palota ébredszik.

– Ez így van.

– *Megállnál*, kérlek? Hallgass ide! Épp csak kinéztem... az ablakon, és... láttam valamit, ami...

– Naplementének hívják, Swift. És ha szeretnél még sokat látni belőle, szívesen visszakísérlek Cahlishba. Ott bőven gyönyörködhetsz a napkeltében és a napnyugtában is.

Bárcsak elmenne innen! Nem először ajánlottam fel a csempészeknek, hogy kimentem Ammontraíethből – és Irrínből is –, de a fickó egyre macsább lett.

– Csábító ajánlat, de köszönöm, jól érzem itt magam – lihegte, miközben felsprintelt a lépcsőn, és most már a sarkamban loholt.

– Megkérdezhetem újra, miért ragaszkodsz annyira hozzá, hogy itt legyél Ammontraíethben, mint valami eltűntethetetlen, rossz szag? – mordultam rá. – Ez a hely egy rémálom.

Carrion szórakozottan felelt:

– Á, hát, tudod, jó okom van rá.

Felőlem lehet bármi oka, egy dolgot leszámítva: ne reménykedjen abban, hogy Saeris valaha is szerelmet vall neki. Az ugyanis nem fog megtörténni.

– Fisher, az istenekre! Állj már meg, a francba! Ez fontos!

Kínomban óriásit sóhajtottam, és felé fordultam.

– Tényleg fontos, vagy csak te hiszed annak? Te mindent képes vagy felfűjni.

Carrion homloka ráncba szaladt, szemöldöke a magasba ugrott.

– Nem tudom. A párod boldogságát annak tartod?

Üres tekintettel meredtem rá.

– Beszélj! De most azonnal!

Megrázta a fejét.

– Ahhoz előbb kell egy... ablak.

Mivel a napfény halálosan veszélyes volt, az épületben nem sok akadt belőlük. Egyet végül mégis találtunk a következő emeleten. Alig harminc centi széles és harminc centi magas volt, az üvege füstszínű, hogy megsűrje a nap sugarait.

Azt hittem, ilyen szűk résen át nem látszik majd rendesen, amit a beszari Swift mutatni akar, de szerencsére nem akadt gond ezzel. Felvont

szemöldökkel rám nézett, miközben én a látóhatár keskeny sávját figyeltem, azt a kiegészítő földet, ami Ammontraíeth és a folyó között húzódott. De nem láttam se...

Ó, az istenekre!

– Először azt hittem, hó lehet – magyarázta Swift.

A szívem mintha leállt volna.

– Aztán láttam, hogy mozog. Fut. Gyorsan. – Carrion most már lihegett.

Magára hagytam Carriont, és rohanni kezdtem lefelé a lépcsőn. A csempész szorosán követett.

– Amint rájöttem, rohantam is szólni neked! Nem tudom, hogy... elmondjam-e neki, vagy...

– Fogd már be, és szedd a lábad!

– De te most... mit akarsz? – zihálta.

– Mégis mit gondolsz, mit akarok? – csattantam fel. – Megmentem a kibaszott rókát!

Cahlisban hagytam őt.

Nem Irrínben.

Cahlisban. *A hegy túloldalán.*

Az Omnamerrin-hegység Yvelia egyik legveszélyesebb, leghalálosabb vonulata. Lejtői meredek, szinte megmászhatatlanok még a tündék számára is. Mindössze néhány harcost ismerek, aki feljutott a sziklás csúcsra és életben maradt, hogy el tudja mesélni. Ónixot hó és jég nemzette, de még így is különös, hogy túlélte az átkelést. Biztosan többször maga alá temette a lavina. És ő kiásta magát, újra meg újra. Biztosan nem volt semmi élelme. Sem menedéke a metsző szél ellen.

Elhagyta Cahlis biztonságát. *Miatta.*

Átkelt a hegyen. *Miatta.*

Besurrant Irrínbe, átgázolt a folyón. *Miatta.*

És most a Sanasroth holt mezőin keresztül menekült egy farka piócával a nyomában. Valószínűleg teljesen kimerült és fel akarta adni – mégis jött tovább. *Miatta.*

Én pedig nem hagyhattam, hogy az a kis róka elpusztuljon.

Átvágtattam a palotán, le az összes lépcsőn, majd át a Fogaskeréken – azon a többszintes településen, amit az évek során építettek a palota köré. A macskaköves utcák most még üresek voltak, de később persze majd megtelnek.

Bill.

Meg kellett találnom *Billt*.

A lovak gyűlöltek Ammontraíethet. Nem lehetett őket az istállókban tartani. A nemesvérűek tetemeiket őrizték ott, és egy éhes pióca könnyedén le tudja dönteni a falat pusztá kézzel, csak hogy meleg lóhúst szerezzen. *Billt*, *Aidát* és még két pej kancát egy külön épületben helyeztük el, úgy százötven méterre a főudvartól, közvetlenül az alatt a magas fal alatt, ami a Fogaskerék alsó szintjét zárta körbe. Majdnem letéptem az épület fém ajtaját, ahogy benyitottam hozzájuk.

Nem vesződtem a kantárral meg a zablával. Felugrottam *Bill* hátára, és egy rúgással kilódítottam őt az istállóból. Hűségese barátom nem szorult további utasításra. Mire *Carrion* átkelt volna az udvaron, mi már száguldottunk kifelé a nyitott kapun.

– Menj vissza! – üvöltöttem.

– Nem!

– Az istenekre és a kurva mártírokra! – káromkodtam ótünde nyelven, miközben elváltattam mellette, jobb karomat felé nyújtva. Az idióta megragadta az alkaromat, felugrott, majd elhelyezkedett mögöttem *Bill* hátán.

– Meg sem kérdezed, honnan tudok ilyet? – kérdezte önelégülten.

– Nem – mordultam rá.

– *Lorreth* tanított meg!

Ha gratulációra vágysz, arra várhatsz, morogtam magamban. Egy kilométerrel előttünk ott futott a róka, közöttünk bokáig érő hamu és laza közettörmelék terült el. A lovaknak normális esetben óvatosan kell taposniuk az ilyen talajon – de most nem volt idő óvatosságra. *Bill* prüszkölt és fújtatott, miközben nyílegyenesen vágatott a piócák felé; össze sem rezzen.

– Csak így tovább! – suttogtam magam elé. – Köszönöm. *Köszönöm!*

Rá kellett volna vennem *Carriont*, hogy maradjon a palotában. Sokkal több pióca kergette a rókát, mint ahányat korábban láttam. Mennyien

lehetnek? Húszan? Harmincan? Többen, mint amennyivel mágia nélkül szembeszállhatnék. A nap már a láthatár alá bukott. És tudtam, hogy ha már a piócáknak is elég sötét van a mozgáshoz, akkor a nemesvérűek is felébrednek hamarosan. Kíséret nélkül vissza se tudna jutni a palotába – az az idióta Carrion pillanatok alatt meghalhat...

Egyre közelebb értünk.

De a piócák is.

Ők mindig éhesek. Valószínűleg évszázadok óta nem járt élőlény Sasnasroth földjén. Ezek az agyatlan, kegyetlen lények nem akarták kihagyni ezt az alkalmat.

Most már tisztán láttam Ónixot.

Fekete végű fület hátrafesztve menekült. Leugrott egy szikláról, hófehér villámként suhant át az egyre sötétedő tájon, majd ismét földet ért, a hamu felcsapódott mögötte, ahogy rohant.

– Gyerünk! – sziszegtem a fogaim közt. – Gyerünk! *Fuss!*

Már csak kevesebb mint egy kilométer. A köztünk lévő távolság egyre csökkent... de a piócák is közelebb kerültek a rókához. Szegény jószág fáradt volt, látszott rajta. A nyelve lógott, mint egy lobogó zászló. A szemféhére fénylett. A kis róka halálra volt rémülve.

Nem vettem észre, hogy Carrion a páncélom hátába kapaszkodik. Nyereg híján nem volt mibe kapaszkodnia, tehát nem akadt más választása. Dühösen felszisszentem, előrehajoltam, és arra ösztökéltem Billt, hogy haladjon gyorsabban. Még gyorsabban. Bill nem lassított egy pillanatra sem.

– Mindjárt ott vagyunk! – kiáltotta Carrion.

Úgy szorítottam össze a fogamat, hogy az állkapcsom szinte belereccsent.

– Tarts ki!

Nem állhattunk meg. Ha megállunk, meghalunk. Megragadtam Bill sórényét, és egy héten belül már másodszer is olyan istenekhez imádkoztam, akiket gyűlöltem.

Mentsétek meg a rókát!

Mentsétek meg Billt!

Mentsétek meg a rókát!

Mentsétek meg Billt!

Kérlek titeket...

Fehér hab fröcsögött a piócák szájából. Esztelen csaholásuk betöltötte a levegőt, ahogy egyre közelebb kerültek. Majd még közelebb.

Mentsétek meg a rókát!

Mentsétek meg Billt!

Most már Ónix sarkában voltak. Alig egy hajszál választotta el őket. A leggyorsabb közülük – egy mocskos, szakadt inget viselő hím – előrevetődött, megpróbálta elkapni. Bill hátraugrott, felágaskodott, rémulten nyerített. Patái megcsúsztak az üvegszerű vulkanikus kőzeten, miközben kétségbeesetten próbált elfordulni az érkező támadástól. A vérengző karmai épphogy súrolták a róka bundáját, de akkor Ónix ugrott...

És Carrion elkapta.

... Majd abban a pillanatban le is esett Bill hátáról, és a fenekén landolt.

– Az istenekre és a kibaszott mártírokra! *Talpra, Swift!* – üvöltöttem. A rézvörös hajú herceg szorosan ölelte Ónixot, és igyekezett felkapaszkodni. Gyorsan mozgott, de nem elég gyorsan. Megfordítottam Billt, szűk ívből megfékeztem, szembefordítottam a piócákkal, és leugrottam a ló hátáról.

– Nyugodj meg, barátom! Várj rám! – suttogtam neki.

Aztán előrántottam Nimerelle-t, és elkezdődött a mézárulás. Az istenkard fekete füstcsóvákat vetett, miközben szelte a levegőt. Ahol a pengém célt ért, ott úgy szakadt szét a rothadó hús és a törékeny csont, mint a papír.

– *Fegyvert elő, Swift!* – kiáltottam hátra a vállam fölött.

Carrion talpon volt. Simon, az istenkardja a kezében. Ónix kirántotta magát Carrion karjából, és Bill lába közé bújt. Ez persze nem igazán nyugtatta meg a lovat. Bill szorosan mellettem maradt, dobbantott, fújtatott, a szeme villogott – félt, de engedelmeskedni akart.

Világos volt: a piócák bármelyik pillanatban ránk vethetik magukat.

– A fejüket célozd! – kiáltottam. – Ne cseszd el, Carrion!

– Nem fogom! – vágta rá, majd mellém állt, és harcra kész testtartást vett fel. Meglepődtem. A lába pontos pozícióban volt. Majdnem. És amikor a vérszomjas piócák ránk zúdultak, nem halt meg azonnal. *Meglepő.*

Ezüst és tündeacél szántotta a levegőt, szagatva a szörnyetegeket. A legtöbbet én kaptam el. Azok, akik kikerültek, Carriont vették célba, szintén a földre kerültek. A legtöbbnek helyén maradt a feje, és elszántan próbálták megölni a csempészt, de ő végzett velük.

Mögöttünk Ónix rémült vinnyogása hasított a levegőbe...

Hét pióca.

Nyolc...

A Carrion által levágott háromhoz csatlakozott még egy negyedik.

Tizenkét méternyi távolság választott el minket a következő hullámtól. Megragadtam Carrion tarkóját, és Bill felé löktem. Eddig szerencsénk volt. De az nem tart örökké. Felnyaláboltam Ónixot, felpattantam Bill hátára, Swiftet felrántottam magam mögé.

Ammontraíeth ott magasodott előttünk – akár egy ökölbe szorított kéz, aminek a bütykei alacsony tornyokként emelkedtek a magasba. Nem is palotának tetszett most, inkább erődnek.

Megragadtam Bill sörényét, az utolsó imámat is elküldtem az istenekhez, majd vágatni kezdtünk, mint a szél.

A pokol életre kelt és a fogát csikorgatta, mire elértük a Fogaskereket. Nemes és alsóbb rangú lények is figyeltek bennünket az obszidiánfalak mögül, amelyek Ammontraíethet védtek. A kis várost a palota tövénél sötét, ítélkező és éhes tekintetek kísérték, miközben Bill nehézkesen a melléképület felé vonszolta magát. Lorreth már ott várt ránk, karba tett kézzel, arcát mély, haragos ráncok barázdálták.

– Az összes istenre esküszöm! Kimész a szobádból, azt mondd, mindjárt jössz, aztán azt látom, hogy vágatsz a holt mezőkön, egyenesen az élőhalottak felé!

Carrion nyögött, ahogy lecsúszott Bill hátáról.

– És te? Teljesen elment az eszed?! – sziszegte Lorreth, és úgy méregette a csempészt, mintha fizikailag látható lenne rajta az ostobaság.

– Ne is törődj velem! Csak megöltem négy piócát, és megmentettem Fisher életét – magyarázta Carrion, megszokott könnyed hangján, de most félelem bujkált mögötte. Úgy tűnt, a halál közelsége megtette a maga hatását.

Majdnem megöltem.

– Legfeljebb megsebezted őket – vágtam vissza. – És ha egyszer te mentesz meg engem a csatatéren, akkor esküszöm, szoknyát húzok magamra,

és táncra perdülök. *Mindkettőnket* megölhették volna azzal, hogy utánam jöttél. Ha ő elesett volna... ha bármi történt volna velem... Saeris kibaszottul kiakadt volna.

De...

Ónix nyüszített.

Reszketve tapadt a mellkasomhoz, apró kis labdává húzta össze magát. Szeméből sötét félelem áradt. A bundája mocskos volt. A jobb hátsó lábát vér szennyezte. Felsikoltott, amikor végigsimítottam rajta. Nyilvánvalóan fájt neki.

Carrion Swiftet még ráérek leszidni.

– Gyerünk! – mondtam. – Csak menjünk be, mielőtt ezek a szemetek kihásítanak belőlünk egy falatot. – A barátomra néztem. – Megtaláltad? – kérdeztem halkán.

Lorreth orrcimpái kitágultak, izom rándult az állkapcsában.

– Nem. Mindenhol kerestem. Ha Foley itt van, nem tudom, merre bujkálhat.

Kár. Szükségünk volt Foley-ra. Sóhajtottam, elrejtve a csalódottságomat.

– Rendben. Folytasd a keresést! Valami azt súgja, még nem adhatjuk fel.

– Ki az a Foley? – kérdezte Carrion.

Lorreth kinyitotta a száját, mintha válaszolni akarna – de aztán elbizonytalanodva rám nézett.

Carrion Swift akkor sem fogyna ki a kérdésekből, ha épp most lenne vége a világnak. De elismerem, az ő helyében valószínűleg én is így éreztem volna. Biccentettem, és elfordítottam a tekintetemet, miközben Lorreth magyarázni kezdett.

– Egykor a barátunk volt. Még most is az. Közülünk való. Ajunnál vesztettük el.

Saeris azt mondta, Lorreth előadott egy balladát az Ajun-kapuról, az ott lezajlott csatáról – de a higany elragadta tőle az éneket, cserébe azért, hogy újjászülethessen Avisiéth, Lorreth kardja. Carrion azóta újra meg újra rákérdezett az Ajun-kapura. Amíg mind arra vártunk, hogy Saeris felébredjen az Éjszaka Urának csókja után, Lorreth számos történetet mesélt el a csempészeknek. Elmondta azt is, hogyan vesztettük el egy barátunkat a sárkány miatt. Csak a teljes igazságot nem osztotta meg velem.

– Ha elveszítettétek Ajunnál, akkor hogyan... – Carrion a homlokát ráncolta, aztán lassan leesett neki. – Ó! *Elvesztettétek...* de még él. Itt? – kérdezte, és a Fekete Palota pengeéles falaira nézett, melyek fölénk tornyosultak.

– Igen – válaszolta Lorreth. Hihetetlen, mennyi feszültséget képes magában hordozni ez az egyetlen szó. A harcos megköszöri a torkát. – Ha kell, szétszedem az egész helyet, Fisher. Ne aggódj, megoldom! Menj! Menj csak be! Saeris próbált erősnek tűnni, amikor eljöttem, de láttam rajta, hogy valójában retteg. Lecsutakolom Billt, és segítek neki lenyugodni.

Már beszéd közben végigsimított Bill verejtéktől lucskos nyakán, és barackot nyomott a vállára. Óvatosan leugrottam, ügyelve, hogy Ónix ne rázkódjon bele a mozdulatba.

Lágyan értem földet – de a róka így is felsikoltott. Éreztem a csontjait a bundáján keresztül. A szívem elszorult, amikor megláttam, hogy a mancsai felrepedtek és véreznek.

– Neked kell őt hozni! – közöltem Carrionnal, miközben elindultunk vissza a Fogaskerek felé.

– Mi? Én nem tudom kézben tartani. *Utál* engem.

Gyorsan előrántottam Nimerelle-t, megpörgettem, majd felemeltem, hogy jól lássa.

– Akkor inkább ezt viszed? – kérdeztem. – Mindkét istenkardra szükségünk lesz, ha a Fogaskeréken át akarunk eljutni a palotáig.

A csempész elsápadt, ahogy felmérte a kardot. A legjobb esetben is súlyos égési sérüléseket szenved az ember, ha más harcos istenkardjához ér. Legrosszabb esetben elveszíti a kezét. Vagy az életét.

– Maradok a rókánál – felelte, óvatosan végigmérve Nimerelle-t.

Tovább tartott a visszaút Saeris szobájáig, mint szerettem volna. Vicsorgások közepette vonultunk – vámpíragyarak koppantak a macskakövekre, majd a fényes folyosók padlójára, miközben egyre feljebb kapaszkodtunk. Mire becsuktuk magunk mögött Saeris szobájának ajtaját, már nem is számoltam, hány vámpírt öltem meg. Carrion ruháját fekete vér áztatta, Ónix pedig olyan fáradt volt, hogy elájult.

Saeris ott állt az ajtó mellett, könnycsíkok futottak végig sápadt, gyönyörű arcán. Vastag, fekete köntöst viselt, zsebeinél arany hímzéssel. Elgyötörten nézett Ónixra.

– Az istenekre... Jól van? – kérdezte suttogva, mintha félne a választól.

– Jól lesz – feleltem.

Istenem, annyira szerettem volna magamhoz ölelni! Ismertem a vállának ívét. Ismertem a hajának finom, halánték körüli fürtjeit. Ismertem a kemény, pajzsként viselt dacát – de a gyászát még nem. Az most ismeretlen, nemkívánatos vendégként szorította össze a mellkasomat. El akartam üzni. Azonnal.

A kis róka Carrion karjában rángatózott, míg végre el nem ért a céljához. Csak akkor nyugodott meg, mikor Saeris mellkasához simulhatott.

Reszketett, zihált, felnézett Saerisre. Amióta ismerem, Saeris minden fenyegetésre vicsorogva, dühösen reagált. Még akkor is, amikor rátaláltam a tükörterem lépcsőjén, ahogy haldoklott Harron támadása után: akkor is a dac áradt belőle. Most viszont sírt, miközben a rókát ringatta – és ettől majd' megőrültem.

A róka felé nyúltam.

– Add csak ide! – mondtam halkán.

Saeris szeme olyan halványkék volt, mint a téli hajnal a hegyek felett. Alsó ajka megremegett. Kérdőn nézett rám, de nem szólt. Nagyot nyelt, mély levegőt vett, és átadta nekem Ónixot.

Carrion már eltűnt. Ezúttal kivételesen jól mérte fel a helyzetet, és visszavonult. Saeris tágra nyílt szemmel követett, láttam, hogy a torkában dobog a szíve, miközben figyel, hogy a rókát kiviszem az erkélyre.

Malcolm, a Vér-udvar királya és a vámpírok elsőszülöttje egykor elfoglalta saját részre ezeket a szobákat, de ritkán használta. Tal szerint inkább a toronyban aludt, fölöttünk, ahol két, félméter vastagságú vaskapu zárta el a külvilágtól. Nem tudtam elképzelni őt ezen az erkélyen, a csillagos égbolt alatt. Még a saját árnyékától is rettegett.

Saeris tündökölt a holdfényben. A haja úgy csapkodott és lobogott a hideg szélben, akár egy zászló.

– Nézd... – A szeme könnyben úszott. – Ha muszáj megtennem, legálább csináld gyorsan!

A mellkasom körül összeszorult egy acélpánt. Azt hitte, meg fogom ölni. Azt hitte, elaltatom... és mégis átadta nekem. Rám bízta, hogy megtegyem, amit meg kell tenni – hogy megszabadítsam a kis rókát a fájdalomtól.

Megráztam a fejemet, és halványan elmosolyodtam.

– Mondtam már. Rendbe fog jönni, Osha. Ígérem.

Letérdeltem, az ölembe vettem a vérfoltos, fehér kis gombócot. Két sötét, üvegsima szem nézett fel rám – tágra nyitva, bizalommal.

– Tudod, értek egy picit a gyógyításhoz – suttogtam. – De szerencsénk van, mert te is pici vagy.

Vártam, míg a varázs felmelegíti a tenyeremet. Gyerekkoromban is használtam: zúzódásokat gyógyítottam vele. Egy alkalommal egy eltört hüvelykujjat hoztam helyre – az akkor szinte az egész tartalékomat felhasználta. Fiatalon mindig panaszkodtam anyámnak, milyen gyengék a gyógyító képességeim, de ő csak nevetett, és összeborzolta a hajamat.

– *Soha ne kételkedj az erődben, édesem!* – felelte. – *Az egy ajándék. És pontosan elég lesz, amikor majd szükséged lesz rá. Higgy magadban! Mindig elég lesz, ami vagy.*

Imádkoztam, hogy igaza legyen, miközben a róka sérült hátsó lába fölé emeltem a kezemet. Először ellenállást éreztem – egyfajta gátat, ami nem engedett olyan könnyen, mint a sötétség és köztem húzódó fátyol. Végül mégis megadta magát – a fájdalom hullámként áradt belém. Összerezzen-tem...

– Mi az? – kérdezte Saeris. – Mi történik? Mit csinálsz?

Ónix nyüszített. Fejét a combomra hajtotta, kimerültsége átáramlott rajtam azon a kapcsolaton keresztül, amit az imént hoztam létre köztünk. Hullafáradt volt, a lába lüktetett a fájdalomtól. Nem tört el, hála az égnek, de megrepedt. Túl sokat futott.

– Fisher!

– Egy pillanat, Osha – feleltem halkán. – Bízz bennem! Nem tart soká.

Lehunytam a szememet, és *húzni* kezdtem. A tündék egy része nem fér hozzá a kis mágiákhoz. A kis mágia nem születési jog, mint az árnyaim. Sokkal szerényebb forrás – gyenge vonzódás a mágia valamely ága felé. A veleszületett mágiával ellentétben a kis mágia készlete véges.

Reszketett a kezem, ahogy mélyre ástam, próbáltam előbányászni minden csepp gyógyító mágiát, ami még bennem lüktetett. Amint sikerült képzeletben megformálnom magamban ott, a mellkasom közepén, mindent átadtam Ónixnak.

A róka összerándult, majd néhány másodperc múlva a zihálása enyhülni kezdett. A fájdalom, ami belőle sugárzott, tompa lüktetéssé csillapodott.

A mancsai begyógyultak. A megrepedt csont összeforrt... bár nem teljesen. Nem volt elég mágia bennem a teljes gyógyulásához – de ahhoz igen, hogy innentől egyedül is boldoguljon.

A kis róka ásított, aztán rúgkapálni kezdett – ki akart szabadulni az ölelésemből. A bundája ismét tiszta volt, a vér nyom nélkül eltűnt. Enyhén sántikálva szaladt vissza a gazdájához.

Saeris csodálkozva és megkönnyebbülten guggolt le hozzá, hogy felvegye.

– Mi? De... ez hogy lehetséges? – nevetett fel, miközben a róka a nyakába fúrta az orrát, és megnyalta az arcát. – Nem is tudtam, hogy képes vagy gyógyítani!

Megvontam a vállamat.

– Már nem tudok. Legalábbis most egy darabig biztos nem. Nem volt sok, de odaadtam neki, amim volt.

Saeris öröme erre egy kicsit elhalványult.

– De... ha van gyógyító mágiád, nem kéne, hogy újratöltődjön? Mint ahogy Te Lénánál?

Keserűen megráztam a fejemet.

– Nem minden mágia működik így, Osha.

Majd máskor elmagyarázom neki. Továbbra is megdöbbenően keveset tudott erről a világról, a népeiről, a varázslatairól. De ez most nem számított. Ónix sokkal jobban volt. Ő pedig abbahagyta a sírást. Egyelőre csak ez számított.

– Szóval feláldoztad a mágiádat, hogy segíts neki? – kérdezte Saeris. Istennem, annyira gyönyörű volt. A holdfény ezüsttel vonta be a bőrét, mint-ha ragyogna.

Bólintottam.

Nem tudta, mit mondjon. Egy pillanatra Ónix bundájába temette az arcát, belélegezte az illatát. Aztán felhúzta a szemöldökét, és felnézett rám.

– Miért? – kérdezte. – Miért hoztad meg ezt az áldozatot?

Régen nem válaszoltam volna erre. Nem tudtam volna hazudni, inkább hallgattam volna. De mostanra már annyi minden megváltozott. Annyi minden történt kettőnkkel. Az igazság könnyedén kicsúszott a számon.

– Hát nem érted? Szinte bármit képes lennék feláldozni, csak hogy boldognak lássalak, Osha. A kis gyógyító mágia igazán semmiség.

Gillethrye előtt heteken át táncoltunk egymás körül, a feszültség végső határán egyensúlyozva. De most már ott voltak a két kezén és csuklóján az isteni kötések. Az enyémen is. Egymáshoz tartoztunk, össze voltunk kötve – különös, de izgató módon.

Még oly sok minden kimondatlan maradt.

A kimondatlanság súlya ott lebegett köztünk... de a nő, akitől egykor rettegtem, hogy beleszeretek, csak bólintott, és próbálta elrejteni a mosolyát.

– Értem. És én még azt hittem, hogy végre összebarátkoztál Ónixszal.

Én is próbáltam elrejteni a mosolyomat. Nem tudtam levenni róla a szememet. Istenem, annyira gyönyörű volt!

– Ó, nem – mormoltam halkán. – Szerintem továbbra is remek kalap lenne belőle.

I

A POKOL FOGA

Saeris

EZ A RUHA ARRÁ SZÜLETETT, hogy bűnre csábítson.
Fekete.
Pánt nélküli.

Áttetsző.

Az oldalsó hasítéka olyan magas, hogy esélyem sem volt alsóneműt venni alá. Az anyag úgy simult rám, akár egy második bőr, és ha fény érte, úgy csillogott, mintha magából az éjszakai égboltból szabták volna ki. Hosszú kesztyű borította a két karomat, ugyanabból az anyagból – mintha könyékig belemártottam volna őket egy selymesen csillogó tintába. Ez abszolút nem hasonlított azokra a ruhákra, amelyeket Everlayne akkor adott rám, mikor megérkeztem a Téli Palotába. Ez a ruha elegáns volt. Lélegzetelállító. *Fájdalmasan* szexi.

Nem ismertem rá a nőre, aki visszanezett rám a gardróbszobám teljes alakos tükreéből... és ennek megvolt az oka. A furcsa lény, aki a túloldalon állt, már nem nő volt. Valaha talán az volt, de most már egy hibrid, aki félig tünde, félig vámpír – és akit az istenek is megáldottak.

Ugyanaz voltam, aki eddig – és mégis teljesen más. A halhatatlanság másokat soványra faragott, lesorvasztotta róluk a húst, engem azonban

kitöltött. Azokat a részeimet, amelyeket Zilvaren kiéheztetett, most új erő töltötte be. Az orcám kikerekedett, az ajkaim teltebbek lettek. Csípő, mell, fenék – ezek eddig is megvoltak, de most... most aztán *igazán* megvoltak.

Ahogy az elmúlt negyvennyolc órában minden egyes alkalommal, ha tükörbe néztem, a tekintetem most is megakadt a sötét hajamból kibukkanó két hegyes fülön. A valóság minden alkalommal kibillent egy pillanatra, majd visszakattant a helyére, amikor megpillantottam őket.

Ez valódi.

Tünde vagyok.

Vámpír vagyok.

Egy torokköszörülés törte meg a csendet a szoba hátuljából.

– Nos, ha már senki más nem mondja ki, akkor megteszem én. Kész főnyeremény vagy, Saeris Fane.

Elfordultam, kelletlen mosollyal a képemen, és előre felkészültem a várható következményekre.

Három férfi jelent meg a hatalmas öltözőszobámban: és mindegyikből annyi tesztoszteron áradt, hogy szinte zsongott tőle a levegő.

A hatalmas ablak mellett Taladius állt. A lemenő nap utolsó sugarai ezüst haját perzselték, arcvonásait aranyba vonták. Most már érzékeltem az érzelmeit. Olyan módon kapcsolódtam hozzá, amit nem szívesen élttem meg. Néha, mikor leszállt az est, megéreztem, hogy a palota túllodálán felébred – és a szomorúsága úgy sújtott le rám, hogy levegőt is alig kaptam. Az alkotóm most undorodva nézett a szoba másik végében elnyúló férfira, aki úgy terpeszkedett a bársonykanapén, mintha övé lenne ez az egész kóceráj.

– Te megőrültél? – kérdezte Tal. – Nem ismerek senkit, aki olyan ostobaságra vetemedne, hogy egy nemrég kötés alá került nőnek udvaroljon. Nemhogy egy olyanak, aki *isteni* kötés alatt van. Ráadásul a társa előtt? *Az ő szeme láttára?* – bökött állával az utolsó férfi felé, aki az ajtó mellett falnak támaszkodott.

Vártam. Még nem engedtem meg magamnak, hogy *ránézzek*.

Vártam, mert még azt sem engedtem meg magamnak, hogy a nevére gondoljak.

Kingfisher.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

A társam.

Fisher sötét, hullámos haja az arcába omlott, fülei körül kócosan kunyorodott. Az elmúlt napokban még hosszabbra nőtt. Ő maga is nagyobbak tűnt – magasabbnak, szélesebbnek és még fenyegetőbbnek. Fegyverekkel volt teleagatva, és bőrbre öltözve állt, ott fénylett rajta az örökké viselt nyakvédője. Az ujjai körül árnyak és fekete, csillogó homok tekeredett, le a csuklóján, végig a lábain, majd továbbkúszott a puha szőnyegen, és kígyóként indult meg a kanapé felé.

Meg is érkeztek, kúszni kezdtek fel a bútor lábán, Carrion irányába, mikor felsóhajtottam, és összefontam a karomat a mellkasomon.

– Fisher.

A hangom hallatán megvillant a szeme.

– Hm?

– Elég!

Az orrlyuka kitágult, az állkapcsa megfeszült.

– *Én* nem tehetek róla, ha nem akar élni.

Carrion felkönyökölt, és majdnem kilöttyintette az italát. Ez már a negyedik whiskey-je volt, de semmi jelét nem mutatta, hogy az alkohol ártott volna neki. Most már világos volt, miért itta az asztal alá a többieket Kála Házában. A tündék bármennyit ihattak – egy pillanat alatt kijózanodtak, ha úgy akarták. Carrion mindig is titkolta a származását. A bűbáj, amit Fisher apja hintett rá még csecsemőkorában, egész életén át tartott: elfedte valódi külsejét. Igaz, mindig is magas volt. De a füle nem volt hegyes, az arcvonásai kevésbé élesek, a testalkata nem annyira széles. Most, hogy Malcolm a labirintusban megsebezte, a varázs megszűnt – és Carrion végre a saját, természetes valójában állt előttünk.

– *Én* meg nem tehetek róla, ha te nem ájulsz el a csajod látványától – vágott vissza Carrion, poharát Fisher felé emelve.

Ó, istenek! *Ennek* csúnya vége lesz.

Az árnyakból és homokból font fonalak kötelekké vastagodtak. Felcsaptak a kanapéra, Carrion csuklója és torka köré tekeredtek, majd egyetlen rántással a bársonypárnák közé rántották. A whiskey-je a levegőbe repült. Fisher meg sem próbálta elkapni a poharat, ahogy az a szőnyegre zuhant, pattant egyet, majd gurulni kezdett, szétlocsolva a tartalmát mindenfelé.